

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501

Ügyszám: 55/2010/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

388/2010. (VIII. 4.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2009. október 28-án előterjesztett **panaszát** a 2010. augusztus 4-én megtartott zárt ülésén hozott döntése alapján

e l u t a s í t j a .

A Testület megállapítása szerint a panaszt nem az arra jogosult terjesztette elő, illetve a Testület felhívása ellenére a panaszos beadványát aláírásával nem erősítette meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos nevében 2009. október 28-án nyújtott be panaszt a szomszédja, azonban megadta a panaszos adatait is, ez alapján a panaszost megkereste a Testület. A panaszos testvére szintén érintettként szerepelt a beadványban, azonban ő megerősítést a felhívás ellenére sem küldött.

1) Az első beadvány szerint a 13 éves panaszos 20 éves testvérével 2009. október 27-én a MÉH-telepen volt vasat leadni, és kifelé jövet igazoltatták őket. A panaszost megbilincseltek, mindkettejüket elvitték a Dunaföldvári Rendőrkapitányságra, és ott elkülönítették őket. A panaszos testvérét négy rendőr „elkezdte ütlegetni, minden magyarázat vagy gyanúsítás nélkül”. Ezt követően közölték vele, hogy egy megadott időpontban – amire utólag már nem emlékezett az ütések miatt – betörtek egy MÉH-telepre, és „addig fogják ütni, amíg be nem vallja, hogy ő tette”. Ezután könyvet tettek az arca elé, és azon keresztül ütötték négyen, hogy írja alá, hogy ő tört be. Miután erre nem volt hajlandó, hiszen nem ő tette, akkor megfenyegették, hogy leviszik a pincébe, és „árammal fogják sokkolni”. Egy másik rendőr

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

azt mondta, hogy lelövi, és „ehhez hasonló kegyetlen dolgokkal fenyegették, de végig ütlegettek”.

Végül, mindezek hatására a panaszos testvére annyira megijedt, hogy aláírta, hogy ő tört be, és ekkor elengedték, 2-3 óra hossza után. Arra egyébként emlékszik, hogy a betörés megjelölt időpontja arra az időszakra esett, amikor ő feleségével Kalocsán tartózkodott, abban a hónapban nem volt a környéken.

A panaszt leíró szomszéd megjegyzi, hogy nagyon sajnálja őket, mert rendes embernek ismerte meg mindkettejüket, ezért is segít nekik. Amikor a panaszos hazakísérte a testvérét az eset után, a báty beszélni sem tudott, mentőt hívtak hozzá. Az orvosi vizsgálat ellenére, ami belső sérüléseket és agyrázkódást állapított meg, nem tett a kórház feljelentést, a panasz szerint azért, mert a rendőrök betelefonáltak.

2) A panaszos a Testület megkeresésére 2010. február 25-én kelt, kézzel írt levelében az alábbiakkal egészítette ki az elektronikus beadványban foglaltakat.

A saját házukban 2009. október 27-én összeszedték az ócskavasat és bádogokat, majd testvérével és egy ismerőseivel személyautóval átmentek a dunaföldvári MÉH-telepre, ahol ezeket értékesítették. Hazafelé földúton mentek, és egyszer csak szirénázásra lettek figyelmesek. A panaszos ettől megijedt, mert nagyon sok rosszat hallott a dunaföldvári rendőrökről – ezért futásnak eredt. Az egyik rendőr összerúgta a lábát, ekkor elesett, majd megbilincseltek, és kérték, hogy vallja be, milyen betöréseket követett el.

A panaszos közölte, hogy semmilyen betörésben nem vett részt, otthonról hozták az ócskavasat, amit eladtak. A rendőr erre azt mondta neki, hogy addig fogja szorítani a bilincset, amíg be nem vallja. A panaszos megjegyzi, hogy anyagilag nem állnak úgy, hogy két láttelepet fel tudtak volna vetetni, ezért csak a testvéréről készült orvosi vélemény. Pedig az ő kezén is horzsolások keletkeztek, és be is kékült, a rendőr egyre jobban szorította a bilincset. A panaszos kérte a rendőrt, hogy ne szorítsa, mert az a keze volt eltörve, azonban a rendőr közölte, hogy nem érdekli.

Mindannyiukat rendőrautóba ültették, a panaszost a testvérével külön, és bevitték őket a rendőrkapitányságra, ahol külön szobába ültették őket, nyitott ajtóknál. Ekkor újra kérte, hogy vegyék le a kezéről a bilincset, mert kezdett zsibbadni a keze, el is sírta magát, de közölték, hogy majd ha bevallja a betöréseket, illetve hogy elvittek két akkumulátort a MÉH-telepről. A panaszos mondta, hogy ártatlanul nem hajlandó beismerni semmit, és különben is kiskorú, kérte, hogy értesítsék valamelyik szülőjét. Ekkor levették a bilincset.

A panaszos hallotta a testvére hangját, aki nagyon sírt és kiabált, illetve egyre erősödő puffogó hangokat is hallott. Nagyon rossz érzés fogta el, mert tudta, hogy a testvérét verik. Amikor távozhatott, az ajtó felé menve hallotta, hogy a testvére az ütések között kiabálva kérte, hogy ne üssék, inkább mindent magára vállal. A panaszos, miután elengedték, az autójukhoz ment gyalog, és várta a testvérét és harmadik társukat. Őket egy óra múlva hozták vissza a rendőrök autójával, a panaszos testvére sírt, és alig tudott a kocsához menni és beszállni. Hazafelé megkérdezte a testvérét, hogy nincs-e rosszul, amire mondta, hogy nagyon rosszul van, telefonkönyvvel – mivel annak nem látszik a nyoma – nagyon elverték, és

fenyegették is, hogy a pincében „áramos kivégzőszékbe ültetik”, és a származására is sértő megjegyzéseket tettek, „mindenféle mocskos cigánynak elmondták”.

Hazaérve a testvérét lefektették, mert a hátát kezdte fájlalni. Azt remélték, hogy jobban lesz, és nem kell orvost hívni hozzá, azt tudták, hogy a látletet, mivel nincsenek külsérelmi nyomok, nem lesz használható. Miután a bátyja nem lett jobban, kihívták a mentőt, akik légpárnán fekve szállították be az idősebb testvért. A mentős telefonált a dunaföldvári rendőröknek, hogy a panaszos testvérét viszik most be. A panaszos ismertette velük az eset körülményeit, és nincs tapasztalata ezzel kapcsolatban, nem gondolt arra, hogy egy ilyen hívás nem feltétlen szokásos. Amikor látletet kértek, először azt közölték velük, hogy majd 2-3 nap múlva kiállítják – ezt furcsállották, és azt is sérelmezték, hogy a légpárnán fekve beszállítás helyett azt írták, hogy ülve történt, elmondták azt is, hogy a testvére szédül és hányingere van, azonban ez a látletben már nem így szerepelt.

A panaszos hozzátette, hogy a kérdéses MÉH-telepen egyébként kamera működik, tehát ha ők követték volna el azt, amivel vádolják őket, akkor szerepelniük kellene a felvételen.

3) A panaszos leveléhez csatolta a testvéréről 2009. október 27-én 19 óra 41 perckor a dunaújvárosi Sürgősségi Betegellátó Ambulancián felvett ambuláns kezelőlapot, illetve orvosi látletet és véleményt.

a) A kezelőlap a panaszos kapcsán rögzíti, hogy „feje, egész teste fájdalmas, eszméletvesztése nem volt, hányingere van, szédül”, és hogy „külsérelmi nyom nem látható”. Az orvos megállapította, hogy a hajás fejbőrön nincs külsérelmi nyom, a nyaki gerinc oldalán, illetve a mellkas oldalán jelez a panaszos nyomásérzékenységet, illetve érzékenységet jelez a has bal oldalán is. A tüdőt „átlélegzi”, végtagok épek, idegrendszeri eltérés nincs.

A röntgenvizsgálat (kétirányú koponyafelvétel, mellkasfelvétel, nyaki gerinc) szerint „traumas rad. eltérés nem észlelhető”, a mellkasi szervek épek, az áttekintő hasi ultrahangi vizsgálat szerint nem észlelhető eltérés.

A kezelőlap diagnózisként a mellkas, a koponya és a hasfal zúzódását, „testi sértés következményei”-t rögzít, az epikrízis szerint sérülése nyolc napon belül gyógyuló.

b) Az ugyanakkor kelt orvosi látlet és vélemény szerint a panaszosnak „hányingere van”, „szédül”, a fizikális vizsgálat szerint a belgyógyászati státusz negatív, idegrendszeri eltérés nincs, a külsérelmi nyomok hiányát, a diagnosztikai vizsgálatok eredményét, a kórismét és a véleményt (nyolc napon belüli gyógytartam) a kezelőlapnak megfelelően rögzíti.

II.

A panaszoszt és testvérét a Testület tájékoztatta a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (3) bekezdésében foglaltakról, miszerint „a cselekvőképtelen személy helyett törvényes képviselője jár el, korlátozottan cselekvőképes személy helyett törvényes képviselője vagy meghatalmazottja is eljárhat”. Ebből következően a 13 éves panaszos önállóan nem jogosult panaszt előterjeszteni, ehhez törvényes képviselője nyilatkozata szükséges, másrészt 20 éves testvére saját nevében vagy meghatalmazás útján

tud panasszal élni. A Testület levelében tájékoztatta a testvérpárt, hogy a törvényes képviselő, illetve a panaszos saját aláírása szükséges akár panasz, akár meghatalmazás formájában – tekintettel a szomszéd által, azonban meghatalmazás csatolása nélkül előterjesztett beadványra.

A Testület levelét az eredeti beadványban – és a később csatolt orvosi dokumentációban – szereplő lakcímen 2010. június 15-én átvették, azonban a leírt hiányosságokat a mai napig nem pótolták. Ezek hiányában pedig az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerinti panasz nem állt a Testület rendelkezésére, joghatályos panaszt nem terjesztettek elő.

III.

A Testület állásfoglalása szerint az ügyben a panasz megerősítésére nem került sor, illetve a panasz előterjesztésére a beadványt jegyző személyek nem voltak jogosultak, ezért a Testület az Rtv. 92. § (1) és (3) bekezdései alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2010. augusztus 4.

Dr. Juhász Imre
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Féja András
előadó testületi tag

Dr. Kádár András Kristóf
testületi tag